

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně **POLÁRKA s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Lukešova 1608/38, zastoupené JUDr. Janem Součkem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 139/57, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, čj. 9 A 207/2013-44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Dne 5. 4. 2005 podala společnost ALIMPEX FOOD, a. s. (dříve PRAGOLAKTOS,a. s.), přihlášku kombinovaného označení *„Polárka“* do rejstříku ochranných známek; toto označení, vedené pod sp. zn. O-424940, bylo zveřejněno dne 17. 8. 2005 ve Věstníku Úřadu průmyslového vlastnictví. Námitky žalobkyně proti zápisu uvedeného označení do rejstříku ochranných známek, podané dne 16. 11. 2005, zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 6. 2006, č. j. 74667/2005. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, který předseda žalovaného zamítl rozhodnutím ze dne 20. 9. 2013, č. j. O-424940/45386/2006/ÚPV.

[2] Proti rozhodnutí o rozkladu brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 207/2013-44, zamítl. V odůvodnění uvedl, že překážkou zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek mohou být námitky, že toto označení užívala jiná osoba v obchodním styku, a to ve větším než místním dosahu, a současně, že právo tohoto užívání jí vzniklo přede dnem podání přihlášky ochranné známky. V řízení o zápisu ochranné známky se posuzují podmínky zápisu z hlediska veřejnoprávního, tedy z hlediska užití označení navenek, ve vztahu ke spotřebitelské veřejnosti. Smyslem známkoprávní ochrany je přitom rozlišitelnost označení výrobků či služeb touto veřejností a představa spotřebitele o jejich původu. Proto požadavek *užití označení nadmístního dosahu v obchodním styku* ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách"), musí být chápán jako vžitost tohoto označení pro určitý původ výrobků nebo služeb na trhu. Pojem „*místní dosah*" nelze vykládat doslovně, ve smyslu geografickém, ale zejména ve smyslu rozsahu užívání co do jeho kvality a kvantity. Relevantními hledisky proto mohou být například objem užívání, délka užívání, způsob šíření výrobků a služeb a propagace označení.

[3] Městský soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že provedené důkazy nedokládají takovou míru dosahu užívání předmětného označení spojeného s osobou žalobkyně, která by založila starší chráněné právo žalobkyně, bránící jinému subjektu v zápisu přihlášeného shodného či obdobného označení. Tvrzení žalobkyně, že dodává množství svých výrobků do velkých obchodních řetězců, není postačující a rozhodující. Jednak nelze vyjít pouze z užšího, geografického významu pojmu „*místní dosah*", tj. že výrobky žalobkyně byly dodávány do celorepublikových sídel a centrálních skladů známých potravinářských řetězců (Delvita, a. s., Kaufland ČR, v. o. s., Penny Market, s. r. o.) a dvou velkoobchodních distributorů (NOWACO, s. r. o., a Mrazírny Oceán), jednak je třeba vzít v úvahu, jakým způsobem byly výrobky uváděny na trh, jak byly označeny a vůči jaké veřejnosti vešly ve známost pod označením se slovním prvkem „*Polárka*". Z důkazů předložených žalobkyní vyplynulo, že žalobkyně užívala slovní prvek „*Polárka*" v názvu své společnosti „*POLÁRKA, s. r. o.*", a dále v kombinovaném označení jako logo své firmy při vystavení a podpisu svých faktur odběratelům. Na předložených fakturách jsou jako předmět dodávky uvedeny mražené výrobky *Kolombína čokoláda, Sibirka, Kolombína vanilka, Kolombína jahoda a Fantasie van., Fantasie čok*. Pouze na jedné faktuře č. 01010046 ze dne 6. 3. 2001, vystavené pro odběratele Kaufland, ČR, v. o. s., jsou uvedeny také další mražené výrobky *Polárka s karamelem* a *Polární fantasie jogurt*. Žalobkyně tak doložila, že označení „*Polárka*" užívala jako název či logo firmy především na dokladech – fakturách při dodání zboží do velkoobchodní distribuční sítě společnostem, které je pak určily k vystavení a prodeji v jednotlivých prodejnách. Nebylo prokázáno, že by odběratelé žalobkyně vizuálně vnímatelným a do povědomí veřejnosti vcházejícím způsobem sami prezentovali výrobek žalobkyně „*Polárka s karamelem*" nebo jiné výrobky s jinými názvy tak, aby tyto výrobky byly výrazně spojeny s jejím jménem. Většina žalobkyní dodávaných výrobků nebyla označena názvy obsahujícími slovní prvek „*Polárka*". K tomu přistupuje skutečnost, že na obalu výrobku s označením „*Polárka s karamelem*" (doloženého jedinou fakturací), je název žalobkyně jako výrobce zaznamenán nezvykle malým a těžko čitelným písmem, které spotřebitele co do původu zboží stěží

upoutá. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 As 108/2014-29, a dále na rozsudek Tribunálu ze dne 15. 10. 2008, T-405/05, *Powerserv Personalservice proti OHMI – Manpower*, Sb. rozh. II-2883, bod 129-130, v nichž byl uplatněn stejný přístup.

[4] Dále městský soud konstatoval, že námitkové řízení je ovládáno přísnou koncentrační zásadou, zakotvenou v § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách. Z toho vyplývá, že vymezení rozsahu námitek proti zápisu přihlašovaného označení a jejich doložení důkazy je ve výlučné dispozici namítajícího, který tak může učinit pouze v zákonem stanovené tříměsíční lhůtě. Ustanovení § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách zcela jednoznačně stanoví povinnost namítajícího námitky věcně odůvodnit, tj. uvést konkrétní skutkové i právní důvody, které brání zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek; namítající přitom není oprávněn uplatněné námitky dodatečně jakkoliv doplňovat či měnit. Ze zásady koncentrace námitkového řízení, ve spojení se zásadou subsidiarity soudního přezkumu, nutně plyne, že konkrétní zdůvodnění námitek proti zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek nelze ponechat na žalovaném; *in concreto* že by na nadmístní dosah užívaného označení měl usuzovat sám, výčtem rozhodných skutečností z předložených obchodních dokladů a výkladem jejich obsahu na základě obchodních znalostí, případně že by měl vést dokazování na základě svých rozsáhlých záznamů a znalostí z jiných řízení. Argumentace, že zásada koncentrace nezbavuje žalovaného provést v řízení dokazování k vyvrácení či potvrzení pravosti a věrohodnosti předložených důkazů, odhlíží od podstaty věci. Žalovaný nezpochybnil předložené důkazy jako pravé či věrohodné, pouze je zčásti zhodnotil jako důkazně nevypovídající a nepostačující pro závěr o nadmístním užívání (vžitosti) předmětného označení v obchodním styku žalobkyně, zčásti je posoudil jako opožděné, neboť byly předloženy teprve s rozkladem.

[5] Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že Úřad nerespektoval návaznost souvisejících řízení týkajících se označení „*Polárka*“. Připomněl, že ochranná známka č. 187158 společnosti ALIMPEX FOOD, a. s., požívá priority od 3. 11. 1993. Byť byla tato ochranná známka předmětem dlouhotrvajícího řízení o výmaz před žalovaným a následně i správními soudy, spor byl ukončen rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 1. 7. 2013, jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně proti zamítavému rozhodnutí žalovaného ve věci prohlášení ochranné známky č. 187158 za neplatnou. Rovněž související řízení týkající se prohlášení kombinované ochranné známky žalobkyně č. 187241 za neplatnou skončilo dříve, než bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí ve věci ochranné známky sp. zn. O-424940. Rozhodnutím předsedy žalovaného, jímž bylo řízení o této kombinované ochranné známce zastaveno pro marné uplynutí lhůty pro její obnovení, bylo vydáno dne 19. 8. 2013. Tento stav svědčí o tom, že žalobkyně nesplňovala podmínku podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, neboť jí nevzniklo právo k předmětnému označení „*Polárka*“ přede dnem podání přihlášky ochranné známky sp. zn. O-424940 společností ALIMPEX FOOD, a. s.

[6] Proti tomuto rozsudku brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka) kasační stížností, jejíž důvody opírá o § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila celkem čtyři námitky.

[7] Nejprve stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nevypořádal se zásadní námitkou, dle které princip koncentrace námitkového řízení neznamená, že by byl namítající povinen k písemným důkazům předloženým na podporu svých tvrzení ve lhůtě 3 měsíců vysvětlit i odborný obsah těchto dokumentů. Stěžovatelka má za to, že pracovníci žalovaného v důsledku své nedostatečné odbornosti a neznalosti obchodní praxe chybně posoudili obsah předložených dokladů. Konkrétně šlo o fakturaci největším obchodním řetězcům s uvedením množství v kartonech, tj. ve velkoobchodních baleních, zasílanou na adresu jejich centrálních republikových sídel či skladů. Fakturovány byly dlouhodobě odebírané výrobky, přičemž v tomto obchodním vztahu (výrobce - prodejce) musí být na každém výrobku povinně uveden výrobce, tj. zde *POLÁRKA s. r. o.* Pokud tento obsah pracovníci žalovaného nedokázali z předložených dokladů vyčíst, měli vyzvat stěžovatelku k vysvětlení. Tento nedostatek nebyl napraven ani v rozkladovém řízení.

[8] Ve druhé námitce stěžovatelka navazuje na argumentaci týkající se dokazování v námitkovém řízení. Tvrdí, že koncentrace řízení rovněž neznamená, že by stěžovatelka musela prokazovat i skutečnosti známé žalovanému po dlouhou dobu z jeho vlastní činnosti z obsahu databází ochranných známek i správních řízení. Žalovaný sám v jiném řízení sp. zn. O-89779 citoval z deníku MF DNES ze dne 23. 7. 2005, že žalobkyně je čtvrtým největším výrobcem zmrzliny v ČR. Prvním úkonem žalovaného v námitkovém řízení by proto mělo být shromáždění vlastních znalostí ze svých evidencí, a to tím spíše, jde-li o zjišťování stavu řadu let nazpět. S tím se však napadený rozsudek nevypořádal a v podstatě se ztotožnil s nesprávným pojetím námitkového řízení žalovaného. Konečně, ani ověření věrohodnosti, pravosti či správnosti předložených důkazů není v rozporu s koncentrací řízení či nepřípustným vyšetřovacím úkonem v námitkovém řízení.

[9] Zatřetí stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek mylně vychází z existence tvrzeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012 (rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prohlášení ochranné známky č. 157158 za neplatnou – pozn. NSS). Takové rozhodnutí však neexistuje, rovněž jsou zkreslené i další údaje o řízeních před žalovaným ve věcech ochranné známky *Polárka*, z nichž městský soud vycházel. K tomu stěžovatelka obsáhle rekapituluje historii souvisejících řízení vedených u žalovaného a před správními soudy, týkajících se označení *Polárka*. Napadený rozsudek opomíjí skutečnost, že řízení ve věci návrhu na výmaz ochranné známky č. 187158 společnosti ALIMPEX FOOD, a. s. (s prioritou od 3. 11. 1993) pro její neužívání má přednost před řízením o ochranné známce O-424940 téhož subjektu, neboť prvé řízení dosud nebylo skončeno. Pokud by byla ochranná známka č. 187158 vymazána z důvodu neužívání, nemohla by být zapsána ani ochranná známka O-424940, jíž se týká toto řízení. K tomu stěžovatelka dodává, že kolizním důvodem v zápisu napadené ochranné známky O-424940 je, respektive byla, kombinovaná ochranná známka stěžovatelky č. 187241, která nebyla zpětně zapsána z důvodu nezákonného postupu žalovaného, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 138/2014-35.

[10] Ve čtvrté kasační námitce stěžovatelka tvrdí, že městský soud nesprávně interpretoval závěry citovaného rozsudku zdejšího soudu č. j. 2 As 138/2014-35; právní názor tam vyslovený má přitom vliv na posouzení zápisné způsobilosti přihlášky ochranné známky sp. zn. O-424940. Tímto rozsudkem sice Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatelky ve věci nečinnosti žalovaného při opětovném zápisu ochranné známky stěžovatelky č. 187241 z důvodu opožděného podání předmětné žaloby, v bodu [42] nicméně shledal nezákonnost postupu žalovaného, jenž neobnovil zápis ochranné známky stěžovatelky č. 187241 poté, co bylo rozhodnutí jeho předsedy ze dne 12. 4. 2001 o výmazu této ochranné známky zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 5 A 83/2001-121. Stěžovatelka totiž do 14 dnů od právní moci tohoto rozsudku podala žádost o obnovení této ochranné známky a uhradila správní poplatek. Stěžovatelka považuje za překvapivé sdělení žalovaného ze dne 2. 8. 2013, že tato ochranná známka zanikla ke dni 6. 6. 2007. Stěžovatelka trvá na tom, že s ohledem na chronologii souvisejících řízení nadále probíhá řízení ve věci ochranné známky č. 187241. Dovozuje tak ze závěrů rozsudku č. j. 2 As 138/2014-35, podle něhož stěžovatelka splnila podmínky další ochrany své ochranné známky. Sdělení žalovaného, že žádné řízení nevede, nemůže změnit objektivní stav existence či neexistence neskončeného správního řízení. Napadený rozsudek městského soudu tak zaměňuje zamítnutí soudní ochrany proti nečinnosti žalovaného (zpětného nezapsání ochranné známky) z formálního důvodu s objektivním právním stavem, že ochrana označení „*Polárka*“ ve prospěch stěžovatelky nadále trvá ve formě ochranné známky č. 187241.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl argumentaci stěžovatelky, že jeho pracovníci nechápou obchodní zvyklosti a nesprávně vyhodnotili údaje na předložených dokladech. Napadené správní rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že přihlašovateli, společnosti ALIMPEX FOOD, a. s., svědčí starší právo k označení „*Polárka*“. Zatímco totiž stěžovatelčina firma byla zapsána do obchodního rejstříku dne 27. 4. 1994, přihláška společnosti ALIMPEX FOOD, a. s., na jejímž základě byla do rejstříku zapsána slovní ochranná známka *POLÁRKA* č. 187158, požívá prioritu od 3. 11. 1993. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy žalovaný vycházel z právního stavu, že jinému subjektu vzniklo právo k tomuto označení přede dnem 25. 4. 1994, kdy stěžovatelka podala přihlášku své kombinované ochranné známky č. 187241. Rozhodnutí o prohlášení neplatnosti mladší ochranné známky stěžovatelky č. 187241, bylo v roce 2012 závislé na pravomocném rozhodnutí o starší ochranné známce společnosti ALIMPEX FOOD, a. s. č. 187158. Jakmile řízení o neplatnosti starší ochranné známky skončilo, bylo možné pokračovat v řízení o zneplatnění mladší známky (kolize práv mezi dvěma známkami). Protože však navrhovatel výmazu ochranné známky (nyní prohlášení neplatnosti), společnost ALIMPEX FOOD, a. s., vzal svůj návrh dne 7. 8. 2013 zpět (důvodem byl zánik napadené ochranné známky a tím již následná neexistence kolize), řízení bylo ukončeno zastavením. Ochranná známka stěžovatelky č. 187241 zanikla *ex lege* – bez úředního výroku v roce 2004, neboť ze zákona o ochranných známkách vyplývá, že k zániku dojde, nepožádá-li vlastník o obnovu zápisu nejdříve ve lhůtě 12 měsíců před skončením doby platnosti a nejpozději v den skončení doby platnosti, přičemž lhůtu k podání žádosti o obnovu zápisu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout. Zaniklou známku rovněž nelze obnovit. Stěžovatelka se domnívá, že úvahy vyslovené *obiter dictum* v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 138/2014-35 mají větší váhu, než samotný výrok

rozsudku, jímž byla kasační stížnost jako taková zamítnuta; tyto dílčí právní závěry však nemohou být podkladem pro zrušení napadeného rozhodnutí o zamítnutí námitek proti přihlášce ochranné známky společnosti ALIMPEX FOOD, a. s., sp. zn. O-424940, která byla přihlášena s právem přednosti ode dne 5. 4. 2005, tedy až po zániku kolidující ochranné známky stěžovatelky. Stanovisko Nejvyššího správního soudu vyjádřené v citovaném rozsudku sice pokládá postup žalovaného za nesprávný, nenabízí však řešení, jak by žalovaný mohl postupovat, aniž by sám zákon porušil. Žalovaný pokládá uvedený názor za odporující zákonu, neboť Nejvyšší správní soud zde nabádá správní orgán, aby bez ohledu na znění zákona změnil své postupy a rozhodovací činnost tak, že by při mezeře v zákoně dotvářel to, co v zákoně není. Jestliže soud shledal mezeru v zákoně tak, jak ji *obiter dictum* definoval, mohl se obrátit na Ústavní soud s návrhem na zrušení části § 29 odst. 2 zákona o ochranných známkách (vypuštěním věty „*Lhůtu k podání žádosti o obnovu zápisu nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout*.“ Současně by musel být stanoven odlišný režim pro prominutí zmeškání lhůty stanovený obecně v § 43 odst. 2 zákona o ochranných známkách, neboť v případech, kdy věc leží u soudu, nelze zjevně zaručit, že soud rozhodne v takové lhůtě, aby neuplynula nejen lhůta pro obnovu ochranné známky ale ani objektivní lhůta pro podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty).

[12] Žalovaný rovněž odmítl názor stěžovatelky, že namítající nemusí v námitkovém řízení prokazovat skutečnosti známé žalovanému z vlastní činnosti. Uvedl, že řízení o námitkách je řízením čistě návrhovým, a bylo proto jen na stěžovatelce, aby určila, v jakém rozsahu mají být její námitky projednávány. Stěžovatelka přitom neprokázala jí tvrzené skutečnosti. Nelze předpokládat, že účastník jednoho řízení před žalovaným, týkajícího se určité konkrétní věci, by shodně argumentoval i v jiném řízení, v němž je jeho postavení odlišné, aniž by odkázal, v kterém spise má správní orgán hledat relevantní údaje. Stěžovatelka účelově opomíjí skutečnost, že z jejího podání musí být zřetelné, co nárokuje a na čem svůj nárok staví nejen správnímu orgánu, ale rovněž přihlašovateli, proti jehož přihlášce námitka směřuje. Přenáší tedy odpovědnost za svou nedostatečnou aktivitu na správní orgán.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti podřadila své námitky pod kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., z obsahu jejího podání nicméně plyne, že se dovolává stížnostních důvodů pod písmeny b) a d) citovaného ustanovení. Tento deficit kasační stížnosti ovšem není překážkou jejího věcného projednání, neboť podřazení uplatněných kasačních důvodů pod konkrétní literu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí úvahy kasačního soudu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č j 2

Afs 7/2003-50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[16] Nejvyšší správní soud posoudil nejdříve námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[17] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Nejvyšší správní soud má přitom za to, že městský soud ve svém rozsudku posoudil všechny pro věc zásadní žalobní námitky, včetně argumentace týkající se koncentrace řízení, jakož i trvání ochrany označení „*Polárka*“ formou ochranné známky č. 187241. O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku ostatně svědčí i fakt, že stěžovatel s jeho závěry věcně polemizuje.

[18] První námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (první kasační námitka) stojí na tvrzení, že se městský soud nevypořádal s žalobní argumentací, dle které koncentraci námitkového řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví nelze vykládat tak, že by namítající byl povinen v prekluzivní lhůtě 3 měsíců též vysvětlit odborný obsah předkládaných důkazních prostředků. Této námitce Nejvyšší správní soud přisvědčit nemůže. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud na straně 11-12 srozumitelně vyložil, že konkrétní zdůvodnění námitek proti zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek nelze ponechat na Úřadu průmyslového vlastnictví s tím, že „*na nadmístní dosah užívaného označení by měl správní orgán usuzovat sám vyčtením rozhodných skutečností z předložených obchodních dokladů a výkladem jejich obsahu na základě obchodních znalostí, případně vést dokazování na základě rozsáhlých záznamů a znalostí z jiných řízení. Otázka nadmístního dosahu užívání nezapsaného označení je otázkou skutkovou v každém posuzovaném případě, jejíž prokazování má místo v námitkovém řízení.*“ Městský soud rovněž odkázal na § 25 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách, který jednoznačně stanoví povinnost namítajícího námitky věcně odůvodnit, tj. uvést konkrétní důvody skutkové i právní, které brání zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek. Vymezení rozsahu námitek proti zápisu přihlašovaného označení a jejich doložení důkazy je tedy ve výlučné dispozici namítajícího, který tak může učinit pouze v zákonem stanovené tříměsíční lhůtě, přičemž uplatněné námitky není oprávněn

dodatečně jakkoliv doplňovat či měnit. Tyto závěry shledává kasační soud přezkoumatelnými, neboť je z nich zřejmé, proč se městský soud s argumentací stěžovatelky neztotožnil a z jakých úvah vycházel.

[19] Ve druhé kasační námitce stěžovatelka tvrdí, že se napadený rozsudek nevypořádal s její argumentací, že namítající není povinen dokládat skutečnosti známé žalovanému po řadu let z jeho úřední činnosti a že se městský soud v podstatě ztotožnil s nesprávným pojetím námitkového řízení žalovaným. Porušením koncentrace řízení podle jejího názoru není ani ověření věrohodnosti, pravosti či správnosti předložených dokladů. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že argumentace stěžovatelky je v této části kasační stížnosti poněkud vnitřně rozporná. Stěžovatelka jednak namítá, že se městský soud s jejími námitkami nevypořádal (námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku), jednak poukazuje na to, že soud žalovanému v podstatě přisvědčil (což ovšem nutně implikuje, že se k této žalobní argumentaci věcně vyslovil). Vyjde-li Nejvyšší správní soud z toho, že podstatou této námitky je tvrzené nedostatečné zdůvodnění zamítnutí shora uvedených námitek [tedy důvod opět podřaditelný pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], nelze stěžovatelce přisvědčit. Uvedenou argumentaci totiž městský soud vypořádal společně s prvními dvěma žalobními námitkami týkajícími se vysvětlení odborného obsahu předkládaných dokumentů v tříměsíční lhůtě; neomezil se přitom jen na pouhé převzetí odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž své odůvodnění opřel o vlastní argumentaci, podpořenou odkazy na svoji judikaturu. Nejvyššímu správnímu soudu proto i zde nezbývá, než odkázat na to, co bylo uvedeno již pod bodem [19]. Dílčí námitku stěžovatelky ohledně dokazování za účelem potvrzení pravosti a věrohodnosti předložených důkazů, městský soud vypořádal taktéž, a to na straně 12 napadeného rozsudku, kde uvedl (a to je pro vypořádání předmětné žalobní námitky podstatné), že žalovaný nezpochybnil předložené důkazy jako pravé či věrohodné, pouze je zhodnotil zčásti jako opožděné a zčásti jako důkazně nevypovídající a nepostačující pro závěr o nadmístním užívání předmětného označení v obchodním styku stěžovatelky (tento závěr rovněž aproboval na základě vlastního hodnocení dokladů předložených stěžovatelkou – viz strany 9 – 11 odůvodnění rozsudku). Rozsudek městského soudu tedy nepřezkoumatelný není, neboť je opřen o dostatek důvodů a ucelené logické argumenty vyvracející tvrzení stěžovatelky.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval třetí námitkou stěžovatelky, dle které městský soud mylně vycházel z neexistujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012 a z dalších zkreslených údajů o řízení před žalovaným. Stěžovatelka je přesvědčena o trvání ochrany její ochranné známky č. 187241, a to i přesto, že formálně její zápis nebyl obnoven; tato skutečnost (a rovněž neskončené řízení ve věci ochranné známky č. 187158) brání zápisu napadené ochranné známky sp. zn. O-424940.

[21] Pokud jde o tvrzení, že městský soud při svém rozhodování vycházel z mylných údajů o předchozím správním řízení, je pravdou, že soud skutečně nesprávně označil rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu stěžovatelky na prohlášení konkurující ochranné známky č. 187158 společnosti ALIMPEX FOOD, a. s., vydané v prvním stupni, datem „*19. 7. 2012*“, z kontextu relevantní části odůvodnění napadeného rozsudku lze nicméně dovodit, že se jedná toliko o zřejmou nesprávnost. Ve stejné větě (viz první

odstavec odůvodnění na str. 13) totiž městský soud rovněž odkazuje na rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 7. 2013, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatelky proti jmenovanému rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu je z vlastní činnosti známo, že stěžovatelka jmenované rozhodnutí o rozkladu napadla žalobou u městského soudu (řízení vedeno pod sp. zn. 8 A 141/2013) a následně proti němu brojila kasační stížností. Z řízení o této kasační stížnosti, vedeném pod sp. zn. 1 As 109/2017, zdejší soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného v prvním stupni, které předcházelo rozhodnutí o rozkladu ze dne 1. 7. 2013, bylo vydáno dne 14. 11. 2012. Toto datum, jakož i datum uvedené v rozhodnutí o rozkladu, rovněž korespondují s údaji o řízení ve věci ochranné známky č. 187158 ve veřejné databázi žalovaného. Z toho plyne, že pokud městský soud v souvislosti s řízením o ochranné známce č. 187158 uvedl v odůvodnění nesprávné datum prvostupňového rozhodnutí, avšak doplnil již správný údaj o navazujícím druhostupňovém rozhodnutí, není pochyb o tom, k jakému řízení a ke kterému rozhodnutí vydanému v prvním stupni se v předmětné části odůvodnění vyjadřoval.

[22] Obstojí rovněž názor městského soudu, že řízení ve věci ochranné známky č. 187158 bylo již ukončeno (nadále tedy již neprobíhá, a nebrání zápisu ochranné známky sp. zn. O-424940, jak tvrdí stěžovatelka). Jak bylo již uvedeno, stěžovatelkou vyvolaný spor o zápis ochranné známky č. 187158 byl ukončen rozhodnutím předsedy žalovaného o rozkladu ze dne 1. 7. 2013; žalobu stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí městský soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 2. 2017, č. j. 8 A 141/2013-57, a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 109/2017-44.

[23] Stěžovatelka dále neupřesnila, z jakých (dalších) nesprávných respektive zkreslených údajů o výše zmiňovaných známkoprávních řízeních měl městský soud ještě vycházet. Tímto tvrzením se proto Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť je pro jeho obecnost nelze považovat za projednatelnou námitku.

[24] Konečně v rámci třetí a zejména pak čtvrté kasační námitky se stěžovatelka dovolává nezohlednění pochybení žalovaného při vyřízení její žádosti o obnovu zápisu kombinované ochranné známky č. 187241, podané dne 10. 11. 2006; dle jejího názoru měla být tato obnova provedena, a pokud se tak dosud nestalo, řízení o této žádosti dosud probíhá a tvoří překážkou zápisu napadené ochranné známky sp. zn. O-424940 [viz bod 20 tohoto odůvodnění]. V této souvislosti zejména poukazuje na názor vyslovený jako *obiter dictum* v odstavcích [32] - [44] rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 138/2014-35 (k tomu viz dále).

[25] Při zkoumání existence kolizního důvodu v podobě ochranné známky stěžovatelky č. 187241, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nejprve připomenout relevantní úpravu zákona o ochranných známkách ve znění účinném pro projednávanou věc. Podle § 2 písm. a) zákona o ochranných známkách, požívají na území České republiky ochrany ochranné známky, „*které jsou zapsány v rejstříku ochranných známek (...) vedeném Úřadem průmyslového vlastnictví (dále jen ´národní ochranné známky')*“. Podle § 28 odst. 1 citovaného zákona zapíše Úřad ochrannou známku do rejstříku spolu s uvedením dne zápisu, vyhovuje-li přihláška požadavkům tohoto zákona, nebylo-li řízení o přihlášce

zastaveno a nebyly-li proti jejímu zápisu podány ve stanovené lhůtě námitky nebo byly-li námitky pravomocným rozhodnutím zamítnuty či řízení o nich pravomocně zastaveno. Podle odstavce 3 téhož ustanovení, „[ú]*činky zápisu ochranné známky do rejstříku nastávají dnem zápisu do rejstříku*“. Podle § 29 zákona o ochranných známkách, je zápis ochranné známky platný po dobu 10 let ode dne podání přihlášky. Nepožádá-li vlastník o obnovu zápisu, a to nejdříve 12 měsíců před skončením doby platnosti a nejpozději v den skončení doby platnosti, ochranná známka zanikne. Odstavec 4 citovaného ustanovení však stanoví tzv. poshovovací lhůtu v délce šesti měsíců po uplynutí doby platnosti ochranné známky, žádost o obnovu zápisu lze tedy podat nejpozději v dodatečné lhůtě 6 měsíců po uplynutí doby platnosti; to ovšem za podmínky, že žadatel uhradí správní poplatek v dvojnásobné výši. Je-li žádost podána mimo uvedené lhůty, považuje se za nepodanou (§ 29 odst. 5, věta před středníkem zákona). Dále je třeba připomenout, že rejstřík ochranných známek je podle § 44 zákona o ochranných známkách veřejným seznamem, jenž je mimo jiné ovládán zásadou materiální publicity a domněnkou správnosti zapsaných údajů. Na základě materiální publicity se chrání dobrá víra v údaje zapsané v rejstříku. Domněnkou správnosti zapsaných údajů se rozumí, že není-li prokázán opak, má se za to, že právo zapsané do veřejného seznamu bylo zapsáno v souladu se skutečným právním stavem, a zároveň, že bylo-li právo z veřejného seznamu vymazáno, má se za to, že neexistuje.

[26] Otázkou (ne)existence ochranné známky stěžovatelky v době rozhodování o jejích námitkách proti zápisu kombinované ochranné známky sp. zn. O-424940 žalovaným se na půdorysu výše uvedené úpravy podrobně zabýval zdejší soud v již opakovaně zmiňovaném rozsudku ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 138/2014-35. V odůvodnění pod body [32] až [44] (*obiter dictum*) konstatoval, že na základě správního řízení vedeného před žalovaným byla ochranná známka stěžovatelky č. 187241 pravomocně vymazána ke dni 24. 4. 2001 a od tohoto okamžiku nastala situace, jako by nikdy zapsána nebyla [§ 25 odst. 1 písm. a) tehdy účinného zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách]. Ke dni 27. 10. 2006, kdy nabyl právní moci rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2006, č. j. 5 A 83/2011-121, který zrušil rozkladové rozhodnutí ve věci výmazu zmiňované ochranné známky stěžovatelky, se věc vrátila do stádia správního řízení o tomto výmazu; v té době již nicméně uplynula zákonem stanovená lhůta pro podání žádosti o obnovu zápisu ochranné známky (pevně navázaná na datum podání její přihlášky), a to i se zřetelem na případnou lhůtu poshovovací (zde by poslední den lhůty připadl na 24. 10. 2004). Pokud *de iure* v období od 24. 4. 2001 (právní moc rozhodnutí o výmazu ochranné známky stěžovatelky) do 27. 10 2006 (právní moc zrušujícího rozsudku zdejšího soudu) ochranná známka stěžovatelky neexistovala, nebylo ani možné požádat o obnovu jejího zápisu; v mezidobí přitom, jak již bylo uvedeno, lhůta zákonem pro takovou žádost stanovená marně uplynula. Zdejší soud vyslovil názor, že pokud se stěžovatelka do této situace dostala nikoli vlastním přičiněním (nýbrž nezákonným postupem žalovaného) a vzniklá situace prokazatelně zasáhla do jejích práv garantovaných čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, mělo by být na věc (při absenci pozitivní právní úpravy, kterou by bylo možné aplikovat) nahlíženo tak, že stěžovatelka mohla podat žádost o obnovení zápisu ještě v šestiměsíční poshovovací lhůtě, která se odvíjela od právní moci zrušujícího rozsudku tohoto soudu. Stěžovatelka tak v rámci této lhůty učinila a žalovaný tak měl zápis provést.

[27] Dále Nejvyšší správní soud v rozebíraném rozsudku v bodech [45] až [48] odůvodnění vysvětlil, že proti indolenci žalovaného ve věci žádosti o obnovu zápisu ochranné známky stěžovatelky bylo možné se dovolat soudní ochrany; nikoli však žalobou proti jeho nečinnosti (neboť o takové žádosti se nevede správní řízení, zakončené vydáním správního rozhodnutí), ale cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. Stěžovatelka však posledně zmiňovanou možnost nevyužila a v době rozhodování kasačního soudu v uvedené věci již pro takový postup marně uběhly zákonem stanovené lhůty.

[28] Nejvyšší správní soud neshledává v nyní projednávané věci důvod, proč by se měl od závěrů rozsudku ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 138/2014-35, jakkoli odchylovat; aplikace těchto závěrů na danou věc se ostatně dovolává i stěžovatelka. Podstatné pro danou věc nicméně je, že zdejší soud z uvedených závěrů dovozuje jiné konsekvence, než stěžovatelka.

[29] V intencích shora vyslovených právních názorů, podávajících se z rozsudku tohoto soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 138/2014-35, jsou pro nyní posuzovanou věc podstatné tyto závěry: Zaprvé, v období od 24. 4. 2001 do 27. 10. 2006 ochranná známka stěžovatelky č. 187241 z hlediska práva neexistovala a nemohla tak ani potenciálně představovat překážku zápisu přihlašované známky sp. zn. O-424940. Zadruhé, možnost dosáhnout obnovení své ochranné známky ve lhůtě šesti měsíců od právní moci rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2006, č. j. 5 A 83/2011-121, sice stěžovatelka využila, nicméně proti nečinnosti žalovaného při provádění zápisu obnovy této známky (viz zejména bod [27] odůvodnění citovaného rozsudku) nebrojila jediným možným způsobem, kterým bylo podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Zatřetí, ani po právní moci zrušujícího rozsudku tohoto soudu ze dne 24. 10. 2006, č. j. 5 A 83/2011-121, nedošlo k opětovnému zápisu ochranné známky stěžovatelky ani k jeho obnově.

[30] Ke zhojení důsledků nezákonného rozhodnutí žalovaného o výmazu ochranné známky tedy nedošlo a nedošlo ani k obnovení jejího zápisu. Obnovit zápis by přitom bylo možné za daného stavu věci (se zřetelem na opakované negativně vyjádřené stanovisko žalovaného) pouze cestou soudního řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu třetího s. ř. s., kdy by soud mohl žalovanému přikázat tento zápis provést; stěžovatelka nicméně této možnosti ochrany svých práv nevyužila. Proto stále platí, že ochranná známka stěžovatelky zanikla. Žalovaný i městský soud proto správně vycházeli z toho, že navzdory dlouhotrvajícím řízením před správním orgánem a správními soudy ve věci výmazu této ochranné známky, kdy dal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2006, č. j. 5 As 83/2001-121, za pravdu stěžovatelce, nebyla stěžovatelčina ochranná známka č. 187241 ke dni rozhodování předsedy žalovaného o rozkladu ve věci ochranné známky sp. zn. O-424940 zapsána v rejstříku ochranných známek jako platná, a tedy neexistovala. Na stav uvedený v rejstříku ochranných známek bylo třeba nahlížet jako na správný a bylo povinností žalovaného v souladu s právem z tohoto stavu vyjít. Stěžovatelce tak ke dni rozhodování předsedy žalovaného, tj. k 20. 9. 2013, nesvědčil důvod ochrany podle § 2 písm. a) zákona o ochranných známkách. Závěr městského soudu, že stěžovatelce nevzniklo právo k předmětnému označení „*Polárka*“ přede dnem podání přihlášky sp. zn.

O-424940 společnosti ALIMPEX FOOD, a. s., je tedy správný. Ze stejného důvodu nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že řízení ve věci této ochranné známky nadále trvá.

[31] Konečně nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že ač městský soud v napadeném rozsudku argumentuje zmiňovaným rozsudkem zdejšího soudu č. j. 2 As 138/2014-35, dospěl ke zcela jiným závěrům, než jaké z uvedeného rozsudku plynou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že se městský soud k uvedenému rozsudku nijak nevyjadřoval. Ačkoli stěžovatelka na probíhající řízení u městského soudu (vedené pod sp. zn. 11 A 169/2013) v žalobě upozornila, konkrétní argument týkající se navazujícího, později vydaného, rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 138/2014-35, v rámci své námitky již nevznesla. Stěžovatelce přitom nic nebránilo, aby o tuto argumentaci svoji námitku doplnila, jakmile jí byl citovaný rozsudek zdejšího soudu doručen. V daném případě by se totiž nejednalo o nepřípustné rozšíření žaloby, nýbrž o pouhé doplnění nově vyvstalé skutečnosti, která mohla mít pro rozhodnutí význam (k tomu srov. již výše citovaný rozsudek tohoto soudu č. j. 2 Azs 134/2005-43). Jelikož stěžovatelka městskému soudu tento argument nepředestřela, nelze považovat za procesní vadu, pokud se s ním nevypořádal, jakkoli bylo vhodné, aby tak učinil sám.

[32] Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu